

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

75. An licentia concessa Regularibus excipeindi confessiones ad beneplacitum expiret mortuo Episcopo? Ex p. 8. t. 7. & Misc. r. 74.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

Et pro Confessariis secularibus, in t. 2. tr. 3. Ref. 6. in princ. & in tom. 3. tr. 1. Ref. 36. quāuis recitauerit lege eius §. Norandū secundo. & hic infra in Ref. 38. &c.

Alibi in Ref. quae hic est antecedens; & quoad hoc pro Confessariis secularibus lege doctrinam aliorum §§. eius primae annot.

§. 1. **D**E hac questione ego alibi, & latē illam discutit noster doctus P. Pasqualig. 10. 1. decis. 499. per totam, ubi citat plures DD. pro licentia negatiua! quibus addo Bordonum in *cons. Reg. resol.* 36. 9. 9. n. 38. Boffium de *Inuila*, sect. 3. cas. 2. n. 10. & nouissimē Raphaelem Auerlam de *Sacram. Pœnit.* q. 16. sect. 4. asserentes in ordine ad Regulares licentiam confitendi ad beneplacitum durare etiam post mortem Episcopi, ut patet ex constitutione Clem. IV. quae incipit: *Exigentibus*, & in *Extrauag. Inter cūctas*, de *pruul.* §. *ut autem*, ubi. Datam verō licentiam per Diocesanos mortem nolimus terminari.

RESOL. LXXVI.

An reuocatio confessionum praesertim quoad Regulares facta ab Episcopo sine iusta causa, sit nulla? Et quid circa hoc, quoad Sacerdotes saculares; Ex part. 3. tractat. 2. Resol. 22.

Sup. hoc in Ref. seq. & in Ref. 1. §. post seq. à §. 2. & infra in Ref. 79. & 81. §. Ab eodem, & supra in Ref. 67. cursum in fin. v. qui etiam addit pro illicita reuocatione, &c.

Sup. hoc in Ref. 2. not. preterita, §. 1. sed lege ea per totam, & in Ref. 3. d. annot. & in to. 1. tr. 3. Ref. 6. in princ. & hic sup. in fin. Ref. 74.

§. 1. **T**alem reuocationem non esse nullam docet nouissimē ex Valsq. Turrianus de *pœnit.* q. 8. art. 1. disp. 26. dub. 3. Imō Ioan. Sancius in *selectis disp.* 48. n. 23. tenet etiam non interueniente causa posse Episcopum licentiam confitendi reuocare.

2. Sed ego puto cum Portel in *dub. Reg. ver. confessoris presentatio*, n. 1. non posse Episcopum licitē sine iusta causa approbationem semel concessam reuocare, quia potestas illi data est in adificationem. Deinde puto etiam probabiliter, licentiam sine iusta causa reuocatam esse nullam, & posse talem Confessarium ex vi prioris licentiae confessiones audire. Et hanc sententiam docet Suar. in 3. p. 10. 4. disp. 28. sect. 8. dub. 7. Ratio est, quia talis reuocatio sine causa facta, est quasi ablatio iuris iam acquisiti, vel quasi reuocatio licentiae iustae sine causa; ergo non tantum erit iniusta, sed etiam nulla. Et licet haec opinio quoad Confessarios seculares non sit ita certa; tamen quoad Regulares omnino tenendam esse puto, per ea quae adducunt Henriq. lib. 3. de *pœnit.* c. 6. n. 4. & Peirinus de *pruul. Minim.* 10. 1. cōst. 26. Leonis X. §. 6. n. 7. ubi sic ait. Si Episcopus Regularem debite praesentatum, & examinatum indebite reprobauerit, poterit nihilominus per eius priuilegia licitē, & validē confessiones audire Nam hoc est contra Conc. Trid. *sess.* 23. c. 15. Nam credendum est, Concilium voluisse tantum idoneis ministris facultatem concedere confessiones audiendi, per examen Episcoporum rectē & rationabiliter indicantium, non autem confouere aliquos eorum in suis passionibus, & odiis contra regulares, & quandoque cum maximo Christi Fidelium scandalo. Quare si quis Regularis cum licentia sui Praelati examinatus, & iudicio examinatorum, vel maioris partis ipsorum fuerit idoneus iudicatus, & tamen propter passionem fuerit ab Episcopo reprobatus (saluo saniori, & meliori iudicio) puto, quod licitē, & validē poterit confessiones audire, si nihil obstat, v.g. quod non

fit malae famae, nec scandalosē viuat quod tamen praesumendum non est, quando adest legitimi Superioris licentia. Ita Peirinus qui adducit Narar. Mirandam, Rodriguez, & alios asserentes Clem. *Dudum, de sepul.* per Conc. Trid. esse reuocatum.

3. Igitur si Regularis potest audire confessiones, si iniuste ei licentia denegatur ab Episcopo, etiam poterit illas excipere, si iniuste reuocetur. Et tandē hanc sententiam praeter DD. citatos, tenet etiam Zanardus in *direct. Theo.* p. 1. c. 24. §. 7. ubi sic ait. Non possunt Ordinarij suspendere, vel impedire Regulares ab audientia confessionum, si semel eos approbauerunt; nam non habent nisi eos examinare, non autem eis iurisdictionem dare, cum habere illam intelligantur ante à Papa, ex suis priuilegijs, &c. Ita Zanardus. Verum in facti contingencia consulo Regularibus, ut ab excipiendis confessionibus se abstineant.

RESOL. LXXVII.

An Episcopi possint licitē sine rationabili causa reuocare approbationes liberas Regularium audiendi confessiones?

Et an approbatio Regularium possit ab Episcopo ex iusta & rationabili causa restringi, & limitari ad certum tempus, locum, & personas?

Et an facultas audiendarum confessionum ad beneplacitum per Episcopos concessa, possit quancumque reuocari?

Et notatur, quod Regulares ab Episcopo antecessore praenote examinatos, possit modernus Episcopus rursus examinare. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. Ref. 200.

§. 1. **A**ffirmatiuē respondet Gaspard. Hurtado de *Sacram. Pœnit.* disp. 10. diff. 19. ubi sic ait. Addimus reuocationem approbationis, etiam Religiosorum quantumuis sine rationabili causa pro solo nutu Episcopi factam esse validam, & licitam. Et in primis est valida, ut aduertit Valsq. quia approbatio sine naturā est reuocabilis, & nullo iure eius reuocatio limitatur. Ergo si de facto fiat reuocatio, quamuis absque rationabili causa fiat, erit valida. Deinde est licita, quia nullo iure prohibetur; non potest, quia nullibi extat, nec naturali, quia sicut in principio potuit ab Episcopo pro solo suo nutu ablati, quae causa licitē negari, quia nullo iure Sacerdotis, nec alio titulo cogitur Episcopus ad id faciendum; ita etiam post eam factam poterit pro libito absque causa licitē reuocari, quia post approbationem factam nullum apparet ius in approbato acquisitum, ut approbatio ipsius non reuocetur; quia quamuis approbatio sit instar sententiae, est tamen solum declaratiua sufficientiae, quam antea approbatus habebat; non collatiua alicuius in quo vel ad quod ius aliquod acquirit, ac proinde sicut potuit à principio licitē pro solo nutu Episcopi non declarari sufficientia Sacerdotis; ita etiam declaratio semel facta poterit licitē pro libito Episcopi reuocari. Ita Hurtado; Sed, pace viri docti, immeritō quidem, & ideo contrariam sententiam teneo cum DD. quos citauit in 3. p. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. quibus adde Mercetum, in 30. p. D. T. q. 8. ar. 4. dub. 2. n. 8. & hanc sententiam sequendam esse apparet ex declaratione sacrae Congregationis Episcoporum, & Regularium in *vna Giennensi, & Cretensi*, 10. Augusti 1630. quam affert Barbola in *collectan. de declarationum ver. Regulari Confessor, & ver. Approbat.* & ex alio decreto sacrae Congregationis 20. Nouembris 1615. quod affert Gauntus in *manuali Episc. Confessor*, n. 23. & 24. & Peirinus in *pruul. Minim.* 10. 1. cōst. 2. Sixti IV. §. 1. n. 45. non possunt igitur ex dicto decreto